

Chúc mừng sinh nhật

Tác giả: Điệp Chi Linh

Thể loại: đam mỹ hiện đại, 1×1, minh tinh, HE.

Diễn viên: Dương Trần, Lưu Tầm, Tề Việt, Dư Phi

Phối hợp diễn: Một đồng người

Biên tập: Xuy Phong <https://codason.wordpress.com>

Beta: Tịch Phạm

Ebook: cunxinh (luv-ebook.com)

Ebook được làm với mục đích phi lợi nhuận. Bản quyền thuộc về tác giả, bản chuyển ngữ thuộc về editor. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

~Mục lục~

Văn án

Chương 1 Chương 2

Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6

Chương 7 Chương 8

Chương 9 Chương 10

Văn án

Tầm Mộng giải tán làm các fan hâm mộ vô cùng đau lòng.

Nhiều năm trôi qua, tại tuần diễn cả nước của Lưu Tầm, Dương Trần ngồi xem hấn biểu diễn.

Tề Việt bị đuổi học, trong lúc quay phim Dư Phi lại ngoài ý muốn bị thương

Rốt cuộc năm đó giải tán là vì nguyên nhân gì? Mà bốn người tình như thủ túc, tình yêu thâm sâu ngày xưa lại trở thành như vậy...

Lúc nào cũng tôi cũng tìm mọi cách che giấu bản thân, nghĩ rằng như vậy là an toàn, đến cuối cùng, lại lạc lõng trong chính trái tim mình.

Chương 1

Mùa hè năm 2008, buổi nhạc hội của hần rớt cuộc cũng diễn ra tại thành phố của tôi.

Thành phố không lớn, chỉ có một quảng trường, lại dán đầy áp-phích buổi biểu diễn.

Tôi đứng dưới tấm áp-phích, nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ được phóng to của hần, không biết có phải vì ánh mặt trời chói mắt quá hay chẳng, đột nhiên thấy mắt mình nhoi nhoi.

Về nhà rồi, tôi lại lấy cuốn danh bạ điện thoại trong ngăn bàn, bấm số gọi cho Dư Phi.

“Anh Dương Trần, anh tìm em có chuyện gì vậy?” Vừa nghe giọng nói của tôi, cậu ta liền nói một câu như vậy.

Lời nói khách khí làm tôi thấy khó chịu, cũng không tiện mở miệng, vì thế ôn tồn nói, “Không có gì, nhớ cậu, nên hỏi thăm cậu vậy mà.”
Cậu ấy nói, “Vậ à.”

Sau đó, yên lặng thật lâu.

Tôi đột nhiên cảm thấy mình thực dối trá.

Trước kia lúc còn bên cạnh cậu ấy, mặt đối mặt, gọi điện, nhắn tin, chuyện nhàm chán gì cũng làm, còn bây giờ chỉ khi có việc mới liên lạc.

Người vừa đi khỏi trà nguội lạnh, vốn chẳng sai.

Tôi ho một tiếng, sau đó bèn mượn cớ.

“Bạn của tôi muốn đi xem buổi biểu diễn của Lưu Tầm, có thể giúp tôi xoay một vé được không?”

Cậu ta yên lặng một chút.

Tôi tiếp tục nói, “Các cậu hiện không phải cùng một công ty sao, chắc dễ dàng hơn chứ.”

“Thật ra, đã lâu rồi em không gặp Lưu Tầm.” Cậu ấy thở dài, nhẹ nhàng nói như sợ làm vỡ thứ gì đó, “Bằng không, em đã giúp anh hỏi thử rồi.”

Sau đó tôi nghe cậu ấy gọi một cuộc điện thoại, hình như là quản lý của Lưu Tầm.

Dư Phi hần là đang ở hậu trường, giọng nói trong trẻo của cậu ấy cùng với thanh âm ồn ào phía sau, từ đầu dây điện thoại bên kia truyền lại, khiến màng nhĩ tôi một phen nhức nhối.

“Chị Trần, vé buổi nhạc hội còn không? À, bạn của em muốn đi xem ấy mà. Không còn ư?”

Thật xin lỗi, làm phiền chị rồi.”

Sau đó, cậu gác máy, thở dài.

“Anh, xin lỗi nha, không còn rồi.”

Tôi ừ một tiếng.

“Ngày mai là buổi biểu diễn bắt đầu rồi, sao anh không nói sớm chứ?”

“Anh cũng vừa mới biết thôi.”

“VẬY HẾT CÁCH RỒI, GIÁ VÉ BÊN NGOÀI BỊ ĐẨY LÊN RẤT CAO, MÀ CŨNG GẦN BÁN SẠCH TRONG NGÀY RỒI.”

“Thật à, tiếc quá, đã chậm một bước.”

“Hay là anh lên diễn đàn xem, nói không chừng còn có fan muốn nhượng lại vé vào cửa.”

“Được.”

Sau đó, điện thoại gác máy.

Tôi nhìn chăm chăm vào điện thoại mà sững sờ, giọng nói của Dư Phi vẫn hoạt bát như trước, hiện giờ cậu sống rất tốt, đáng vẻ nào khôn cùng giống như tôi vậy.

Sau khi cúp điện thoại, tôi mới về phòng làm việc mở máy tính, vào web Baidu gõ vào Lưu Tầm, phút chốc một đồng địa chỉ liên kết hiện ra.

Ảnh hậu trường của Lưu Tầm, các nhóm, tổ fan hâm mộ...

Tôi nhìn hoa cả mắt, ngay lúc không biết nhấn cái nào thì ánh mắt đột nhiên chú ý đến một kết quả phía dưới.

Giấc Mơng Ban Đầu.

Kích chuột vào, sau đó, giao diện màu đen và trắng lập tức đập vào mắt.

Trên giao diện vô cùng đơn giản đó, viết bốn chữ Giấc Mơng Ban Đầu.
Nền đen chữ trắng, giống như một buổi truy điệu.

Tôi nghĩ thật lâu, rốt cuộc nhớ lại ID của mình ở diễn đàn đó, Tiểu Thổ, lại không nhớ nổi mật mã.

Đành phải đăng kí lại một cái mới, sau đó đăng nhập vào diễn đàn.

Tôi kích chuột vào phần hội viên.

Quả nhiên có người nhượng lại vé vào cửa, nhưng giá cao đến dọa người.

Vé vào cửa ở ba hàng phía trước, vị trí rất tốt, có thể nhìn chính diện sân khấu.

Tôi add QQ của người kia vào, nói tôi muốn mua, được không? Chờ một lúc lâu, cô nói cô vất vả mới kiếm được vé vậy mà có việc không đi được, còn nói thật là đáng tiếc linh tinh gì đó nữa.

Tôi ngắt lời cô, hỏi, cô bán bao nhiêu tiền.

Cô cho tôi một vài con số, sau đó lại do dự, giảm xuống một chút. Tôi thờ dài nói, được.

Cô đột nhiên hỏi, anh là nam? Thông tin trong QQ là nam kìa?

Tôi nói, đúng vậy.

Cô nói, tôi biết Lưu Tầm của chúng ta có sức hút rất lớn mà, nam nữ già trẻ gì cũng mê hết.

Tôi nói, ừ.

Cô lại hỏi, anh thích anh ấy ở điểm nào? Tôi cảm thấy anh ấy hát rất hay, bộ dạng lại rất đẹp trai, cách ứng xử vừa phong độ lại vừa lễ phép, tôi rất thích anh ấy...

Tôi không trả lời.

Cô còn bảo, kỳ thật tôi là fan hâm mộ của anh ấy từ rất lâu, từ khi anh ấy mới vào nghề thì tôi đã thích anh ấy rồi, tôi còn thích cả Dương Trần nữa. Tôi cảm thấy quan hệ giữa Dương Trần và Lưu Tầm là tốt nhất, hai người cả ngày cứ nói nói cười cười, khi ấy Dương Trần vô cùng đáng yêu, bị Lưu Tầm chọc ghẹo thì mặt đỏ cả lên. Đáng tiếc, giờ giải tán rồi, Lưu Tầm ra solo, còn Dương Trần thì nhiều năm rồi chẳng thấy bóng dáng, nhớ lại trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Trước kia bọn họ tốt đẹp như vậy, không biết bây giờ có còn liên hệ với nhau không...

Tôi nhìn tin nhắn cô gửi đến một lần, rồi lại nhìn lần nữa, sau đó đóng cửa sổ, cho cô vào sổ đen.

Lưu Tầm và Dương Trần, bọn họ, đã thật lâu chẳng còn liên hệ gì với nhau nữa rồi.

Đột nhiên nhớ tới những bài post mà mình từng dùng nick Tiểu Thổ đăng lên, có lẽ chưa bị xóa đi.

Tôi dùng chức năng tìm kiếm rồi tìm được những bài đã post của tôi. Ở chỗ những bài post đầu tiên, có một bài lượng view đặc biệt cao, là một đồng nghiệp tiểu thuyết, tên là “Phía sau phồn hoa”.

“Tôi hy vọng họ dưới ngòi bút của mình, sẽ càng bước gần đến hiện thực hơn.

Những thứ tôi muốn viết, thật ra là những chuyện phía sau không để người khác biết.

Không phải những gương mặt suốt ngày mỉm cười trên màn ảnh, không phải những thần tượng có không ít fan hâm mộ, không phải những kẻ đã đoạt vô số giải thưởng của Trung Quốc.

Mà là những gì phía sau họ, những điều mà chúng ta không thấy. Bởi vì tính chân thật, vì vậy, câu chuyện này vô cùng tàn khốc.”

Đây chỉ là trích dẫn lời tựa của tiểu thuyết mà thôi.

Chính văn bắt đầu viết từ khi nhóm Tầm Mộng được thành lập. Lần đầu gặp mặt, Tề Việt nói với tôi, tóc của cậu thật què mùa.

Lưu Tầm thản nhiên nhìn tôi một cái, chẳng nói gì. Còn Dư Phi thì cứ trốn sau cây đàn ghi ta của cậu mà cúi đầu.

Không khí có chút ngưng đọng.

Quản lý bảo, các cậu hãy làm quen với nhau một chút, ngày mai là nhóm các cậu sẽ chính thức bắt đầu, rảnh hòa hợp với nhau nhé.

Lưu Tầm cười sáng lạng, tiễn quản lý ra ngoài cửa.

Tề Việt vẫn khoanh hai tay trước ngực, hừ lạnh một tiếng.

Dư Phi ngẩng đầu nhìn chúng tôi một cái, rồi lại cúi đầu.

Tôi vỗ vỗ bả vai Dư Phi, mỉm cười nói, “Chào cậu, tôi tên là Dương Trần.”

“Dương Trần? Quán quân của cuộc thi Con Đường Tới Ngôi Sao sao? Thật giỏi nha.”

Người nói là Tề Việt, mùi châm chọc trong lời nói vô cùng rõ ràng.

Lưu Tầm nhíu mày, “Tề Việt, tôi biết cậu rất mạnh, cũng rất tài năng, nhưng nếu công ty muốn bốn người chúng ta thành một nhóm, cậu tốt nhất nên bớt kiêu căng một chút.”

Sự ngang ngạnh của Lưu Tầm, khí thế vương giả không chế thiên hạ của hắn, là ấn tượng ban đầu mà tôi cảm nhận được từ Lưu Tầm.

“Tôi không muốn nói chuyện với một số kẻ giả tạo.”

Tề Việt ném ra một câu lạnh như băng, sau đó xoay người rời đi.

Lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ đã bắt đầu tranh cãi, không ngờ hễ tranh cãi, liền tranh cãi đến bốn năm, cãi đến ngày giải tán, vẫn cự cãi với nhau.

Nếu không phải vì để ý người ta, cần gì phải dùng phương thức ngu xuẩn này làm đối phương chú ý đến mình chứ?

Tê Việt, cậu ta thật sự là kẻ ngốc nghếch nhất.

Tôi di chuyển xuống dưới bài post, thấy cả hình minh họa.

Bộ dáng ngượng ngùng khi mới debut, bộ dạng hồi hộp lúc diễn nhạc hội đầu tiên, lúc ôm nhau khóc nhìn khó coi muốn chết, lúc chụp hình lạnh lùng như con thạch sùng, cả bộ dạng khôi hài bên ngoài kia nữa,...

Từng chút từng chút, xem hết cả bài post.

Tôi thở dài, rất nhiều rất nhiều những hình ảnh quý giá mà tôi dường như, đã lãng quên.

Bọn họ, chắc hẳn cũng đều quên mất rồi.

Chương 2

Lúc tôi mặc cái áo sơ mi mỏng tanh, ra khỏi nhà được nửa tiếng thì trời mưa lớn, tôi đột nhiên hiểu được một điều sâu sắc rằng, chẳng thể tin tưởng mấy tin dự báo thời tiết được.

Buổi biểu diễn được tổ chức ở nhà thể thao lớn nhất thành phố, mưa to cũng không ảnh hưởng đến lòng nhiệt tình của fan hâm mộ.

Rất nhiều fan hâm mộ ôm chặt áp-phích vào lòng như thể đó là thứ trân quý nhất, mặc kệ bản thân mình có bị ướt hay không.

Trên tấm áp-phích, vẫn là khuôn mặt tươi cười đến rạng rỡ của hắn.

Tôi nhìn một dãy người thật dài, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Xếp hàng được gần nửa giờ, mới đến lúc mở cửa.

Sau khi vào hội trường, tôi theo dãy số trên vé, tìm được vị trí thứ ba ngòai xuống.

Quả nhiên là một vị trí tốt, đáng giá nửa tháng tiền sinh hoạt mà tôi bỏ ra.

Ngồi ở đây, nhìn về phía trước, bao quát toàn bộ sân khấu, rồi quay lại nhìn, cả một đám người đông nghìn nghịt, cảm thấy có chút khủng bố, tôi vội vàng quay đầu trở lại.

Buổi biểu diễn vẫn chưa bắt đầu, trên khán đài là những ngọn đèn mờ ảo, trong đại sảnh những ngọn đèn to tỏa rạng, có thể thấy rõ đám fan hâm mộ đang cuồng nhiệt.

Bên cạnh, một cô gái cười toe toét với tôi, tôi nghĩ chắc là nàng có gì muốn nói với tôi, thế nhưng chờ hoài mà vẫn không thấy nàng mở miệng, vậy nên tôi chủ động nói trước.

Tôi chẳng thích trầm mặc chút nào.

“Sân khấu lần này trang trí không tồi nha, haha, tốt hơn trước rất nhiều.”

Nàng nghe lời tôi nói xong ngẩn người, rồi lại bắt đầu cười.

“Tôi... trên mặt tôi có dính gì sao?”

Bị nàng nhìn chăm chăm, tôi cảm thấy không được tự nhiên.

“A, không có, chẳng qua tôi thấy anh có vẻ giống Dương Trần thôi.”

“Rất giống sao?”

Nàng đánh giá tôi mấy lần, sau đó gật đầu khẳng định: “Rất giống.”

Tôi mỉm cười, ‘Đúng vậy, tôi cũng thấy giống lắm.’

Đèn trên sân khấu đột nhiên sáng lên, sau đó, cả sân thi đấu phát ra một tiếng thét chói tai khủng bố.

Buổi biểu diễn bắt đầu rồi.

Tôi nắm tay giấu sau lưng, nhẹ nhàng siết chặt, mồ hôi đầm trong lòng bàn tay.

Sân khấu hoa lệ thật hiệu quả, chỉ duy nhất một mình hấn, chậm rãi theo dòng ánh sáng đi tới, dọc đường đi, hình ảnh ánh đèn lập lòe thay sắc, tựa hồ đó chẳng phải là một đoạn đường, mà là khoảng đời hoa sắc vậy.

Đầu tôi như muốn nổ tung.

Bên cạnh là tiếng thét đỉnh tai nhức óc, trên sân khấu là ánh đèn hoa lệ, hết thấy giống y hết cảnh trong mơ tôi từng thấy.

Nhưng khuôn mặt của hấn thì đặc biệt rõ ràng, đặc biệt to lớn trên màn hình, hấn khẽ mỉm cười, khoe miệng cong lên, như từ trước đến giờ vẫn vậy.

Vẫn đẹp trai, tuổi trẻ như vậy, tự tin và thản nhiên như thế.

Hấn đứng giữa sân khấu im lặng trong chốc lát, cả hội trường yên tĩnh trở lại.

Sau đó, âm nhạc vang lên, đoàn vũ công cả trai lẫn gái từ xung quanh xuất hiện, bao vây hấn, thanh âm trầm thấp qua micro, truyền ra toàn bộ nhà thi đấu.

Tôi quay đầu lại, nhìn đám fan điên cuồng quơ trong tay tấm băng rôn viết tên hấn, thét lên, thậm chí vừa khóc vừa hô lớn nữa.

Biết rất rõ, hấn sẽ không thấy mình, nhưng lại như trước, muốn hấn biết sự tồn tại của mình.

Tôi, cũng ngốc nghếch y như đám fan hâm mộ ấy.

Lưu Tầm thật hiểu rõ cách điều khiển bầu không khí trong hội trường, buổi biểu diễn bị hấn đẩy từ cao trào này qua cao trào khác, có thể vì hội trường quá nóng mà tôi bỗng cảm thấy khó thở.

Tôi chẳng nghe được hấn hát những gì, cho đến khi cô gái bên cạnh kéo kéo tay áo của tôi, thanh âm vì kích động mà run rẩy.

“Nhìn kia, anh ấy đang nhìn tôi, anh ấy đang nhìn chúng ta!” Nói xong, liền dùng tay áo che mặt, khóc lên.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn, trong lòng đánh thịch một cái.

Ánh mắt của hắn nhìn đắm đắm về hướng này, chỉ là một cái chớp mắt thôi nhưng làm tôi cơ hồ không thể khống chế được chính mình.

Tôi cúi đầu, nhìn cô gái bên cạnh mỉm cười, “Thật ra hắn không nhìn chúng ta đâu.”

“A, vừa rồi mắt hắn rõ ràng nhìn chăm chăm chỗ này mà.”

“Ồ trên sân khấu, dưới khán đài chỉ là cảnh tượng nghìn nghịt người, nhìn gì cũng không thấy, ánh đèn trên sân khấu làm chói mắt.” Tôi giải thích.

Nàng có chút thất vọng cắn môi, sau đó lại hoài nghi hỏi, “Làm sao anh biết?”

Tôi cười cười, không nói gì.

Tôi đương nhiên biết.

Vì tôi đã cùng hắn, sóng vai trên sân khấu, nhìn đám người đông nghịt kia.

Lần này khách quý của buổi diễn là một nhóm mới debut, vài cậu trai trên sân khấu làm bạn nhảy với hắn, mặt mày tràn ngập niềm vui phấn khích.

Hắn giới thiệu đám nhỏ với mọi người, bảo fan hâm mộ xin chiếu cố cho các em nhiều hơn.

Tôi thở dài, đột nhiên thấy mình già rồi.

Lưu Tầm, cậu xem này, có phải tôi hoa mắt rồi không, ngay cả bộ dạng cậu cũng không thấy rõ nữa.

Buổi biểu diễn diễn ra đến phút cuối, bắt đầu xuất hiện bạo động, những tiếng thét chói tai của fan hâm mộ có chút điên cuồng không khống chế được.

Hội trường dần dần an tĩnh lại.

Hắn lại đứng giữa sân khấu một mình như vậy, ánh đèn màu cam chiếu lên người, như phát ra hào quang màu vàng sáng sáng.

Hắn nói: “Hôm nay là buổi lưu diễn cuối cùng, cho nên tôi có một món quà muốn tặng cho các bạn, đó là bài hát mà tôi tự mình sáng tác, hy vọng mỗi người trong các bạn đều sẽ có được hạnh phúc.”

Giai điệu từ từ vang lên, hắn chậm rãi khép mắt lại, bắt đầu hát,

Em có biết, nỗi nhớ em tựa như sợi dây siết chặt trái tim anh,

Em có biết, anh vẫn yêu em như lời thề của chúng ta ngày ấy,

Em có biết, có người đã yêu, mà không thể đến được hạnh phúc,

Em có biết, ngày gặp lại nhau đó, sau lưng em, nước mắt anh rơi đầy,

*Em có biết, anh muốn hình bóng em phiêu tán thành những mảnh nhỏ trong bầu trời
mưa gió kia*

Em có biết, anh vẫn nhớ bát mì mà em thường làm cho anh

Em có biết, trí nhớ của anh mãi mãi dừng lại ngày hôm đó,

Ngày đó,

Thế giới của anh, đã hóa thành một bầu trời đầy mây.

Tiếng ca nào nê, không gian yên tĩnh, fan hâm mộ trong hội trường như muốn bật ra tiếng khóc.

Tôi nắm lòng bàn tay dẫm mồ hôi, thừa dịp ca khúc kết thúc đèn tắt, lặng lẽ trốn ra ngoài.

Tôi sẽ không rơi lệ, ai nói lúc đau đớn thì nhất định phải rơi lệ chứ?

Hết mưa rồi.

Gió đêm thổi qua người làm tôi thấy lạnh lạnh, xoa xoa cái áo mỏng manh, sau đó dừng lại gọi taxi ven đường.

Sau khi lên xe, đột nhiên điện thoại hiện lên dãy số lạ, khiến tôi bất an vô cùng.

Do dự thật lâu, rốt cuộc cũng nhắc máy nghe, thanh âm truyền qua điện thoại, có chút trầm ấm khàn khàn, đầy ma lực.

Tôi lập tức nhận ra đây là ai.

“Dương Trần, ngày mai tôi đến ở cùng anh.”

Thanh âm của tôi ghen trong cổ họng không phát ra được, sau khi hít mấy hơi thật sâu mới thốt ra hai chữ.

“Tại sao?”

“Không tại sao cả.” Cậu ta nói.

Rồi thật lâu sau tôi chẳng nói gì, cậu ta cũng không cúp điện thoại, yên lặng nghe nhịp hô hấp của nhau.

Tôi nghĩ, vẫn nên nghĩ ra cậu gì đó dù có nhàm chán thì cũng hơn là cứ im lặng thế này.

“Phòng của tôi không lớn, tôi sợ...”

“Được rồi, tôi ngủ trên sofa hay ngủ trên sàn nhà hoặc ngủ WC luôn cũng được, anh hãy cho tôi ở nhé, Dương Trần ca.” Thanh âm của cậu rất quả quyết, có vẻ không còn kiên nhẫn nữa.

“Vậy được rồi.”

Chương 3

Tề Việt là dạng người thuộc phái hành động.

Lúc tôi về đến nhà đã thấy cậu ta đứng trước cửa chờ.

Đã lâu không gặp, cậu ta dường như gầy đi không ít, cả người nhìn giống như cọng giá vậy.

Trên đầu còn đội cái mũ màu đen, che đi một phần gương mặt.

Cậu ta dường như có chút không kiên nhẫn, đi tới đi lui trước cửa, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn, sau đó đá vào cánh cửa nhà tôi.

Nhìn một loạt dấu chân in trên cửa, tôi vội vàng đi tới.

“Tề Việt, cậu xem, cậu ăn mặc như vậy, làm tôi nhận không ra.”

Vừa cười nói chuyện, vừa tìm chìa khóa.

Cậu ta ngẩng đầu cười trêu chọc: “Còn hơn quần jean áo sơ mi, giả bộ làm thiếu nam thanh thuần giống như anh.”

Thật ra tôi biết tôi già rồi, không cần cậu phải nhắc. Tôi thích mặc áo sơ mi như vậy, khó mà thay đổi được, vì Lưu Tầm thích nhất là tôi mặc áo sơ mi, nên tôi đã quen với cách ăn mặc như vậy rồi.

Sau khi vào cửa, cậu ta ném cái vali màu đen xuống đất, sau đó cả người nằm ngang trên ghế sofa.

Tôi cảm thấy tôi giống như khách của nhà này vậy.

Cậu ta nằm một chỗ thoải mái liếc mắt nhìn, tôi hạ giọng nói:

“Hay là tôi giúp cậu thu dọn một chút rồi cậu ngủ cái phòng bên cạnh phòng tôi nhé.”

Cậu ta nói, “Sao cũng được.”

Tôi phần nộ quay người thu dọn phòng, cậu ta đắc ý cầm điều khiển từ xa trên bàn, mở TV lên.

Thất lưng tôi ần ần lấy chăn ra từ tủ quần áo, rồi lại lấy khăn phủ gối mới tinh mua ở cửa hàng ra.

Thu dọn xong tất cả, lúc đi ra, tôi đột nhiên nghe được tiếng hét chói tai truyền ra từ TV,

cả giọng hát quen thuộc nữa.

“Hôm nay vừa diễn ra buổi diễn cuối cùng trong tour diễn khắp cả nước của Lưu Tầm, cảm xúc của fan hâm mộ vô cùng cuồng nhiệt, tiếng hét chói tai không ngừng, nhạc hội của ngôi sao lớn quả thật không bình thường!”

“Dĩ nhiên rồi, hiển nhiên Lưu Tầm phải chuẩn bị cho buổi biểu diễn cuối cùng này, lần này trong buổi diễn, Lưu Tầm còn lần đầu tiên công khai ca khúc mới mà anh biên soạn tên là “Có biết không”, rất nhiều fan cảm động vì tiếng hát của anh mà khóc đấy...”

Tiết mục giải trí trong tivi cứ kể xướng người họa quảng cáo rầm rộ cho buổi biểu diễn vừa mới chấm dứt, nói chuyện như bắn súng vậy.

Tề Việt nằm trên ghế sa lon đã muốn ngồi dậy, ngơ ngác trừng mắt nhìn màn hình, tựa như muốn dùng ánh mắt khoan một cái động trên TV vậy.

Cả người, như hồn đã thoát xác, chẳng động đậy gì.

Nhưng nước mắt thì từng giọt từng giọt lăn xuống, có lẽ chính cậu ta cũng không biết.

Cho đến khi tiết mục chấm dứt, hồn cậu ta mới trở về, vạt áo đã ướt đầm cả người.

Cậu ta đột nhiên đứng lên, phịch một tiếng, cầm điều khiển ném vào TV.

“Lưu Tầm, tên cặn bã này!”

Tôi đứng tại chỗ, nhìn cậu ấy vào WC.

Chiếc điều khiển từ xa bị quăng lông lóc trên mặt đất, lăn vào chân tôi.

Nghe thấy tiếng khóc từ buồng vệ sinh vang ra, tôi sững sờ nhìn vào màn hình.

Tiếp theo là phỏng vấn Lưu Tầm sau buổi diễn, MC hỏi mấy thứ linh tinh gì đó một lúc rồi mới đến vấn đề trung tâm.

“Sao anh lại quyết định tổ chức buổi biểu diễn vào ngày hôm nay? Vì hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?”

Lưu Tầm mỉm cười “Chẳng có gì đặc biệt cả, trời mưa rồi đấy thôi.”

Dứt lời, còn làm biểu tình đáng tiếc thật đáng yêu, cả hội trường tiếng lách cách không ngừng, các nhiếp ảnh gia tranh thủ chụp lại hình ảnh đáng giá.

“Nghe nói ca khúc cuối cùng là do anh tự viết? Có phải dành riêng cho người nào đó không?”

Hắn tiếp tục mỉm cười, “Viết cho người tôi yêu.”

“Ca thần Lưu Tầm của chúng ta, cũng có cô gái có thể làm anh động tâm sao?”

Lại mỉm cười, “Không có.”

Tôi thở dài.

Trước mặt người khác hẳn lúc nào cũng tươi cười hòa hảo, có phong độ, có lễ phép, cho dù lúc phỏng vấn bị hỏi chuyện không thích đi nữa, hẳn vẫn bình tĩnh tự nhiên mà mỉm cười trả lời.

Có lẽ hẳn thật sự thích hợp với nơi chốn phức tạp này.

Thời gian phỏng vấn đã hết, Lưu Tầm cúi đầu chào mọi người, một loạt ánh đèn loáng lên, sau đó xoay người rời đi.

Quản lý và mấy bảo tiêu cũng đi bên cạnh hẳn, như sao quanh trăng sáng vậy.

Tôi chớp mắt, chưa xốt đi tới rút nguồn điện TV, đang muốn quay người vào phòng vệ sinh xem Tề Việt thế nào thì tiếng điện thoại lại lần nữa vang lên.

“A lô.” Tôi nhìn màn hình, hình như là số Dư Phi mà hôm qua tôi gọi.

“Anh, em là Dư Phi đây.”

“Ừ, anh biết rồi.”

Cậu ta cười rộ lên, “Anh, chúc mừng sinh nhật nhé.”

Tôi ngẩn người.

Hôm nay là sinh nhật của tôi?

Tôi lại quên mất.

Miễn cưỡng cười cười, tôi nói cảm ơn.

Trầm mặc một lát, cậu ta lại nói tiếp, “Anh, em nhận được một cái kịch bản, cuối tuần này đi quay, lấy cảnh thành phố D, em đến ở nhà anh vài ngày được không? Em không muốn cả ngày ở cùng nhóm làm việc.”

Tôi im lặng.

“Chỉ là lấy cảnh mà thôi, chỉ có mình em ở mà, anh cho em ở đi mà, được không.”

Tôi nghĩ, có một số việc nói ra miệng vẫn tốt hơn.

“Tề Việt bây giờ đang ở chỗ anh, nếu em không muốn làm cả hai xấu hổ thì từ bỏ ý nghĩ

này trong đầu đi.”

Thanh âm của tôi thật bình tĩnh, mà thanh âm của Dư Phi lại hết sức bối rối, “A, em... em ... Em không quấy rầy anh nữa... Anh, em đi đây, cúp máy nha.”

Sau khi cúp điện thoại xong, tôi thở dài.

Tôi, Lưu Tâm, Tề Việt, Dư Phi.

Từng sống dưới một mái nhà cùng nhau bốn năm, từng sóng vai ca hát trên sân khấu, từng là những anh em bạn bè thân thiết nhất.

Nhưng giờ, giữa chúng tôi, chỉ còn là sự ngại ngùng xấu hổ mệnh mang mà thôi.

Tôi ngồi trên ghế sa lon một chốc, nghe tiếng nôn ọe từ nhà vệ sinh vọng ra.

Tề Việt uống rượu.

Kỳ thật cho dù cậu ta không uống rượu thì tính tình cũng đã nóng nảy rồi, tâm tình không tốt liền ném đồ lung tung, hôm nay lại đến lượt điều khiển từ xa của tôi tiêu tùng.

Nhưng, chỉ có khi cậu ta uống rượu mới có thể khóc được, mới có thể yếu đuối như vậy.

Tôi vừa định đứng lên an ủi cậu ấy, điện thoại lại vang lên.

Tôi cười, tên Dư Phi kia, thật là mạnh miệng mà mềm lòng, nói cái gì từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt với Tề Việt chứ, trong lòng chắc nhớ thương muốn chết mà.

Chắc bây giờ đôi ý, muốn sang ở nhà của mình.

Nhận điện thoại, tôi khẽ thở dài, “Dư Phi à, em muốn thật sự đến ở nhà anh cũng được, để anh dọn dẹp phòng một chút, trải giường ra là được.”

Nhưng đầu dây bên kia vẫn không nói gì.

Qua một lúc thật lâu sau, một thanh âm trầm thấp truyền tới.

“Tôi là Lưu Tâm.”

Tôi lập tức luống cuống, tay cầm tai nghe có chút run rẩy.

Lưu Tâm, Lưu Tâm, cư nhiên lại là Lưu Tâm, Lưu Tâm suốt bốn năm chẳng có bất kì liên hệ gì.

Tôi không biết nên nói gì nữa.

Vô số lần trông thấy hắn trong giấc mộng, nhưng khi nghe được giọng nói chân thật của hắn thì đầu óc bỗng nhiên trống rỗng.

Những lời nói đã soạn bỗng quên mất chẳng thấy tăm hơi, muốn cười một chút, bỗng nhận ra cơ mặt thật cứng.

Những gì tôi có thể làm chỉ là tận lực làm thanh âm của mình trở nên bình tĩnh, phát ra khỏi hàm một cái tên.

“Lưu... Tầm...”

Sau đó lại chẳng có lời nào để nói.

Thanh âm của hắn vẫn bình tĩnh như cũ, mỗi câu mỗi một chữ như gõ vào lòng người, trầm ồ và hữu lực.

“Dương Trần, chúc mừng sinh nhật nhé.”

“À...” Tôi lau mồ hôi trên trán, “Cảm ơn...”

Hắn trầm mặc.

Tôi bắt đầu thật cẩn thận tìm đề tài, “Buổi biểu diễn của anh... Thật thành công, chúc mừng nha... Năm nay ca thần có thể lại...”

“Cậu có tới xem sao?” Hắn đột nhiên cắt ngang lời nói của tôi.

Tôi giật mình.

“Không có.”

“Tôi còn tưởng cậu đã đến, cho nên mới thay đổi kế hoạch hát ca khúc cuối cùng kia.” Hắn nhẹ nhàng thở dài, “Lúc cậu nói dối hay sờ mũi.”

Tôi ngẩn người, bỏ tay đang đặt trên mũi xuống, có chút xấu hổ cười cười.

Có một số thói quen nhỏ, không thể nào sửa đổi được.

Vậy mà hắn vẫn nhớ.

Tâm tình tôi đột nhiên không vì lẽ gì mà an tĩnh trở lại, “Lưu Tầm, khi nào thì anh quay trở lại công ty?”

“Ngày mốt, tôi muốn ngày mai gặp cậu một chút, được không?”

Tôi thở dài, “Nói sau đi.”

“Dương Trần.” Thanh âm của hắn đột nhiên trở nên rất ôn nhu, “Người cả đời có hai thứ không thể để mất, cậu biết không?”

“Ừ...”

“Tôi đã để mất một thứ, không thể để mất cái thứ hai.”

Nói xong, hắn cúp điện thoại.

Tôi cứng ngắt đặt điện thoại xuống, đêm hôm ấy trong trí nhớ lại hiện hiện rõ ràng ngay trước mắt.

Đó là thật lâu trước kia, buổi diễn đầu tiên của chúng tôi chấm dứt, tôi và hắn lén chạy ra ngoài, đội mũ thật to để che mặt, ngồi trên xe bus giải sấu.

Khi đó chúng tôi vừa mới debut, fan hâm mộ cũng chưa điên cuồng như sau này, trên đường không ai nhận ra.

Hai chúng tôi đi thật xa thật xa, đến quảng trường, nghe tiếng chuông ban khuya.

Tôi bảo hắn, “Một người cả đời không thể để mất hai thứ, thứ nhất là người yêu của mình, thứ hai là xe về nhà, câu này của một tác giả trên mạng nói, tôi xem qua rồi nhớ kỹ ngay, thấy hay hay làm sao.”

Hắn đột nhiên quay đầu lại mỉm cười nhìn tôi, rạng rỡ đến chói mắt.

Sau đó, mặt hắn cứ không ngừng to dần to dần trước mặt tôi, trên môi lại phảng phất hơi ấm.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau, chỉ là cái hôn nhẹ nhàng tinh khiết chạm khẽ nơi đầu môi thôi, thế mà lại khiến tôi nhớ day dứt suốt tám năm.

Chương 4

Tề Việt ới ra một đồng linh tinh trong nhà vệ sinh, tôi đoán phỏng chừng cậu ta phun ra toàn hộ cơm chiều ngày hôm qua rồi.

Tôi cau mày kéo cậu ta lên giường, giúp cậu ta cởi đồ dơ ra, sau đó đắp chăn lại.

Cậu ta liền giống như trẻ con ngủ thiếp đi.

Tôi thở dài, trở lại nhà vệ sinh quét dọn đồng bừa bãi do cậu ta phun ra rồi ném quần áo vào máy giặt.

Lúc quay lại phòng khách, thấy buồn chán bèn quét rác, chùi lau cái bàn.

Không phải là tôi không muốn ngủ.

Tôi chỉ sợ thấy ác mộng mà thôi.

Lại buồn chán, tôi vào phòng làm việc lấy laptop trong hộc bàn ra, ngồi xếp bằng trên ghế mà lên mạng.

Giấc mộng thưở ban đầu.

Lúc vào diễn đàn đó, tôi đột nhiên nhớ ra mật khẩu của nick Tiểu Thố.

0215, sinh nhật Lưu Tầm.

Lúc sau, máy tính vang lên một loạt âm thanh đinh đàng làm tôi hoảng sợ, mở to mắt nhìn, thì ra là âm báo của diễn đàn.

Bạn có tin mới, xin mời kiểm tra và nhận tin.

Tôi nhận tin, lập tức có mấy chục tin nhắn chưa đọc hiện lên.

“Chào bạn, bạn có thể cho mình đăng lại tác phẩm của bạn lên diễn đàn Hậu viên hội được không, mình thích văn của bạn lắm ^^”

“Bạn ơi, sao bạn không viết tiếp nữa? Kết cuộc của họ ra sao? Lưu Tầm thật sự chia tay Dương Trần sao? Vì sao bạn không viết rõ thế?”

“Bạn không viết nữa sao? Dừng hẳn luôn rồi sao? Không được đâu, mình đã theo dõi lâu lắm cơ mà...”

“Lưu Tầm và Dương Trần sao yêu nhau được chứ? Bạn bị khủng rồi! Họ là anh em tốt của nhau, sao bạn có thể biến họ thành đồng tính luyến ái ghê tởm vậy chứ!”

“...”

Dường như tất cả đều oán giận.

Tôi cười cười, chọn toàn bộ, xóa.

Giống như xóa đi một đoạn trí nhớ vậy.

Vào folder mở album ra, bài hát quen thuộc với vẻ tươi cười làm tôi cũng muốn cười theo.

Chúng tôi khi đó, còn trẻ quá.

“Anh đang nhìn cái gì vậy?”

Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm làm tôi hốt hoảng, tôi quay đầu, Tề Việt sắc mặt trầm trọng tiến tới, ngồi bên cạnh tôi, liếc mắt nhìn máy tính của tôi một cái.

“Đây là album đầu tiên của chúng ta à, anh xem mình kìa, kiểu tóc gì đâu mà quê mùa quá.” Cậu ta chê bai, sau đó sờ sờ đầu của tôi, “Bây giờ cũng không tệ lắm, nhưng nhìn qua có vẻ hơi nghèo hèn.”

Tôi cũng không cho rằng nghèo hèn là lời khen, nhẹ nhàng gạt tay cậu ta ra, “Không phải cậu đang ngủ sao? Sao lại ra đây.”

“À, tôi say mau, tỉnh cũng mau mà.” Cậu ta vừa dứt lời thì đứng dậy rót nước, tiêu diêu tự tại như thể là chủ nhân của nhà này vậy.

“Gần đây gây ra vụ tai tiếng nên thân bại danh liệt, bị công ty ngưng hoạt động.” Cậu ta như không có việc gì uống một hớp, sau đó cười với tôi, “Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, cũng không phải là mất cha mẹ gì cả.”

Tôi ngậm miệng không thềm nói nữa, kỳ thật tôi có chút sợ người này, đôi khi tính tình cậu ta kém tới cực điểm, làm cậu ta phát bực lên, không chừng cậu ta ném mình văng ra ngoài cửa sổ.

“Đúng rồi, mới rồi tôi có nói nhảm gì không nhỉ? Lúc tôi say ấy.”

Cậu ta ngồi lại bên cạnh tôi, đoạt máy tính trên đùi đi, tắt cửa sổ tôi mở, mở một trang xem phim khác.

Hỏi một cách hững hờ.

Tôi bất đắc dĩ trả lời, “Cậu vừa rồi quăng cái điều khiển từ xa của tôi, sau đó nói, Lưu Tâm là đồ cận bã.”

Cậu ta nhíu mày, gật đầu, “Lưu Tầm quả thật là đồ cặn bã.”

Tôi à một tiếng, nhìn bộ phim truyền hình đang nổi gần đây mà cậu ta mở ra, tên là Chỉ một lần yêu em.

Nam diễn viên là Dư Phi.

Ngay lúc cao trào của bộ phim, nam nữ diễn viên hôn nhau.

Tề Việt bấm chuột di chuyển, tôi ngồi bên cạnh nhìn thấy được vẻ mặt cứng ngắc của cậu ta.

“Dư Phi diễn truyền hình thực đẹp trai.” Tôi cười, “Đây là bộ phim đang nổi của cậu ta gần đây, chắc là nụ hôn đầu tiên đây mà.”

“Vậy à.”

“Tiểu Phi vừa mới gọi điện tới, bảo sắp tới thành phố D.”

“À.”

“Cậu ta nói muốn đến ở chỗ này của tôi.”

Tề Việt không nói gì, nhìn chăm chăm vào màn hình, ánh sáng từ máy tính chiếu vào mặt cậu ấy, nhìn thật quý mỹ.

Thật lâu sau, cậu ta mới ném máy tính trả lại cho tôi.

“Tôi đi.” Cậu ta nói.

‘Tôi sợ thấy cậu ta đến đây sẽ ném cậu ta lên giường mà cưỡng bạo mất!’ Thanh âm Tề Việt có chút run rẩy, “Mẹ nó!”

Cái gối bị cậu ta thuận tay ném vào tường, đồng hồ treo trên tường bị chấn động lung lay muốn đổ, sau đó phịch một tiếng, rớt xuống dưới, răng rắc, cây xương rồng của tôi rụng rời.

Bịch!

Tôi trầm mặc.

Cậu ta sững sờ đứng tại chỗ nhìn đồng hồ hỗn độn dưới đất.

“Dương Trần, ngày mai tôi sẽ mua cái đồng hồ mới cho anh.” Cậu ta gãi đầu, mặt không chút hối lỗi, vẫn bộ dạng kiêu ngạo như trước.

“Tôi còn chưa chết, sao để cậu mua chứ?” Tôi mỉm cười, “Quên đi, chút tiền như vậy không phải tôi không kiếm nổi.”

Cậu ta ngậm miệng lại không nói lời nào, cúi đầu, yên lặng ngồi lại bên cạnh tôi.

Lại qua một lúc lâu sau, người cậu ta lệch đi, dựa hẳn vào người tôi, tôi nghĩ cậu ta lại say rượu nữa nên không để ý.

Cậu ấy dựa vào tôi, sau đó nhẹ nhàng than thở.

“Tôi hận cậu, cậu thật ngu ngốc.”

“Dư Phi... Dư Phi...”

Tôi cứng ngắc tiếp nhận sức nặng của cậu ta, yên lặng nghe cậu ta nói mớ.

Cậu ấy đang ngủ.

Còn nhớ tới Dư Phi.

Nếu không làm được những gì như cậu ấy đã nói, cậu ấy chỉ có thể hoài niệm Dư Phi trong giấc mộng.

Kỳ thật tôi quên nói với cậu ta, lúc Dư Phi diễn cảnh hôn, nghe nói NG [1] vô số lần.

Khiến đạo diễn nổi điên.

Tôi nhìn Dư Phi đang cười khó coi, giải thích với đạo diễn trong clip hậu trường, trái tim đột nhiên đau đớn như bị dao cứa.

Dư Phi không phải như vậy, nụ cười trên mặt cậu ấy vốn phải là thuần khiết và tự nhiên mới đúng.

—

Chú thích

[1] NG (*No good*): diễn viên trong lúc quay phim phạm lỗi hoặc góc quay không đạt được kết quả tốt nhất.

Chương 5

Sáng hôm sau, tôi bị một trận tiếng đập cửa đánh thức.

Dư Phi kéo một cái va li thật ro màu đen tới trước mặt tôi, nhìn thấy tôi thì vui vẻ cười.

“Dương Trần ca, anh vẫn chẳng thay đổi tí nào, em liếc mắt là nhận ra anh liền à!”

“Em cũng thay đổi nhiều quá, anh chút nữa là không nhận ra rồi, đại minh tinh của anh à!”

Chúng tôi trêu đùa lẫn nhau, cuối cùng cậu ấy nhào qua ôm tôi một cái, giống như bạn bè nhiều năm không gặp.

“Mới bảnh mắt mà ai tới đó?” Tề Việt mang dép lê, cầm bàn chải đánh răng đứng trong phòng khách, quần áo trên người nhăn như bị quăng xuống đất rồi giẫm lên vậy, tóc cũng chưa chải, rối thấy ghê. Cậu ta trừng mắt liếc tôi, rồi lại chuyển qua người Dư Phi.

“À, tôi còn tưởng là ai, hóa ra là đại minh tinh Dư Phi, chẳng trách sáng nay trong phòng lại ồn ào như vậy, ngay cả con chim bên ngoài cũng ca hát vui vẻ.”

Nụ cười trên mặt Dư Phi thoáng không tự nhiên, xấu hổ đứng ngay cửa.

“Tề Việt... Anh ở đây à, haha.”

Tôi đảo mắt, còn làm bộ cái gì chứ, rõ ràng biết cậu ta ở đây, không phải cậu tới là vì cậu ta sao?

“Ừ, tôi không có nhà để về nên tá túc trong nhà Dương Trần.” Lời nói của Tề Việt vẫn hàm chứa giọng điệu mỉa mai như cũ, “Không còn cách nào khác, bị công ty đóng băng rồi, có lẽ còn chẳng có ngày xoay người trở lại.”

“A... Là như vậy à...”

Dư Phi còn chưa nói xong thì Tề Việt đã xoay người bỏ đi vào phòng vệ sinh, tạo ra tiếng nước âm âm rất lớn.

Dư Phi ngẩn người, cười bất đắc dĩ với tôi.

“Anh à, mình vào đi thôi.”

“Ừ.” Tôi nhận lấy hành lý của cậu, sau đó đem cậu lên phòng làm việc, sắp cái sô pha ra làm giường.

“Nếu không được thì em ngủ trong phòng, anh ngủ ở đây.”

“Hay là cậu ngủ với tôi đi, giường của tôi đủ lớn cho hai người đấy.” Tề Việt đột nhiên xuất hiện ở cửa, đã chải đầu rửa xong, có vẻ tinh thần sáng láng, “Dù sao hai ta cũng chẳng phải là chưa từng ngủ chung, phải không nào?”

Dư Phi cứng ngắt đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn chăm chăm vào sàn nhà.

Tề Việt dựa người vào cửa, tiếp tục mỉm cười nói, “Tôi thấy cậu hôn rất giỏi, rất hăng trong bộ phim truyền hình mới đó.”

Nói xong thì xoay người rời đi.

Dư Phi nắm tay lại.

Tôi nghĩ nếu Tề Việt mà nói thêm câu nào nữa, Dư Phi nhất định sẽ đâm cậu ta một phát, cho cậu ta thành mất cú luôn.

“Tiểu Phi, cậu ăn sáng chưa?” Tôi cười vỗ vai cậu ấy.

“Ấy chết, quên mất rồi.” Cậu có chút ngượng ngùng sờ gáy, cười cứng ngắt, “Hèn gì thấy đói bụng.”

Tôi lấy mấy cái bánh mì trong tủ lạnh ra, bỏ sữa vào lò vi ba, sau đó vào bếp chiên trứng.

Hai người ấy vẫn chưa nói gì.

Tôi thở dài, hai người này cứ như gặp kẻ thù giết cha không bằng, chẳng chút tự nhiên.

Tôi dọn bữa sáng lên, Tề Việt chẳng chút khách khí cầm bánh bao lên cắn, tôi đoán hẳn cậu ta cũng đói bụng, ngày hôm qua phun hết cơm cả ra mà.

Dáng vẻ Dư Phi ăn thật nhã nhặn, nhấp một ngụm sữa cắn một miếng bánh, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Tề Việt, sau đó cúi đầu ăn bánh mì.

Reng reng.

Là tiếng chuông cửa.

Tôi chạy tới mở cửa, Lưu Tầm hỏn hển đứng bên ngoài, vừa nhìn thấy tôi thì cười toe.

“Tôi nghĩ cậu chán chán không muốn gặp tôi, nên tự mình chạy tới đây luôn.”

Tôi đã từng mơ không biết bao nhiêu lần, giấc mộng chúng tôi gặp lại nhau, cũng đã suy nghĩ không biết bao nhiêu lời đối đáp.

Ví dụ như, Lưu Tầm, đã lâu không gặp.

Lưu Tầm, anh có khỏe không?

Lưu Tầm, thật ra tôi có hơi nhớ anh, nhưng chỉ có chút xíu thôi.

Lưu Tầm...

Đáng tiếc tôi chưa kịp nói một lời thì anh ta đã xông vào nhà, ngồi xuống bàn ăn rồi.

“Hai người cũng ở đây sao, không ngờ đấy.” Lưu Tầm cười với Tề Việt, Tề Việt lại làm mặt lạnh châm chọc bảo: “Chắc, hôm nay ngày mấy vậy ta? Dương Trần, anh gom rác về nhà bán đấy hử?”

Dư Phi cúi đầu ăn bánh mì, Lưu Tầm lại giận tím mặt.

Trong bốn người chúng tôi, trị được Tề Việt chỉ có Lưu Tầm.

Lúc chúng tôi còn là một nhóm, có khi gặp phóng viên khó chơi, Tề Việt rất chi là không kiên nhẫn, mỗi lần đều là Lưu Tầm xử lý mọi chuyện cho cậu ta, sau khi trở về kí túc xá thì hung hăng giáo huấn một chút.

Cũng có động tay động chân nữa.

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Lưu Tầm trừng mắt nhìn Tề Việt.

“Tôi nói anh là rác rưởi, nghe không hiểu hả?” Tề Việt nhú mày.

Trước kia, mỗi lần bọn họ tranh cãi nhau là tôi và Dư Phi đều bỏ chạy sang phòng khác chơi máy tính cả, mặc kệ trận long trời lở đất ở bên ngoài truyền vào.

Nhưng bây giờ thì, nơi đây là nhà của tôi.

“Đủ rồi, ai muốn tranh cãi thì cút ra ngoài cho tôi.” Tôi lạnh lùng nghiêm mặt.

Toàn thể im lặng.

Nhưng đáng tiếc, chẳng duy trì được bao lâu.

“Dương Trần, sao Tề Việt lại ở đây?” Lưu Tầm dùng ngữ khí chất vấn hỏi, làm tôi thấy khó chịu.

“Tôi ở đây thì liên quan cái rắm gì tới anh.” Tề Việt tính tình nóng nóng nảy nảy nổi lên, “Chứ còn anh, đến đây làm chi? Chế giễu anh ta à? Sát muối vào vết thương của con người ta rồi dễ dễ dành dành sao?”

Rầm một tiếng, Lưu Tầm đứng lên.

Thôi xong rồi, ...

“Cậu nói lung tung cái gì đó!” Lưu Tầm nắm cổ áo Tề Việt lên, giọng nói đặc biệt dọa người, “Nói cho rõ ràng coi!”

“Anh biết rõ hơn ai hết mà!” Tề Việt hất tay của hắn ra, “Mặt anh đỏ kè lên như vậy, không phải bằng chứng thì là gì? Mẹ nó, là nam nhân thì đứng ra nói ra hết cho tôi! Vì cái quái gì mà năm đó giải tán hả? Anh đã làm cái gì?”

“Tôi cho cậu biết, tôi không làm gì thẹn với lương tâm hết! Tôi chưa từng làm gì có lỗi với các cậu cả.”

“Vậy sao, nếu không phải anh dây dưa không rõ với tên quản lí, nếu không phải anh vứt bỏ Dương Trần để anh ta đứng chờ anh dưới mưa suốt đêm biểu diễn thì chúng ta có giải tán không? Đội trưởng đại nhân, Dương Trần đối với anh thế nào, sao anh không tự hỏi lương tâm của mình đi?”

“Được rồi, các anh đừng tranh cãi nữa.” Dư Phi nhin không được, đứng dậy, nhẹ nhàng giữ lấy cánh tay Tề Việt, “Đừng cãi nhau nữa mà, Tề Việt, thấy hai người như vậy, em khó chịu lắm.”

“Vậy tôi thì không khó chịu sao!” Tề Việt vung tay, dùng sức đẩy Dư Phi ra.

Rầm!

Dư Phi đụng phải bàn ăn.

Thái dương bị thương, máu chảy ròng ròng.

Gian phòng bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Chỉ nghe thấy tiếng hít thở liên tiếp mà thôi.

Người đầu tiên phản ứng là Lưu Tầm, từ trước đến nay hắn vẫn luôn bình tĩnh ôn trọng, luôn là người nghĩ ra đối sách trong thời gian ngắn nhất.

“Tiểu Phi, em có sao không?” Hắn ngồi xổm xuống đỡ lấy Dư Phi, “Thất thần vậy làm gì? Mau gọi xe cứu thương đi!”

Tôi vội chạy tới chỗ đặt điện thoại, Lưu Tầm không biết lấy đâu ra một miếng băng gạc lớn băng bó vết thương cho Dư Phi, Tề Việt vẫn đứng tại chỗ như vậy, không nhúc nhích.

“Sao lúc nào cũng phải gây ra chuyện như vậy mới yên? Cứ phải để một người bị thương tích đầy mình thì hai người mới cam tâm sao?”

Thanh âm của tôi rất nhỏ, nhưng tôi tin bọn họ đều nghe thấy được.

Thân hình Tề Việt run rẩy, ánh mắt Lưu Tầm ảm đạm, Dư Phi lại nở ra một nụ cười yếu ớt, nói, “Dương Trần ca à, em không sao đâu, thiệt mà.”

Vừa mở lời, máu trên trán đã trào ra ngoài, Lưu Tầm lại ấn ấn băng gạc cho chắc.

Hạ Thiên Nhớ Rõ

Nếu có một ngày cậu quên tôi, thì tôi biết làm gì bây giờ.

Cậu phải nhớ rõ, nhất định đó chỉ là giả vờ mà thôi, thật ra tôi đã khắc cậu vào nơi sâu nhất của tâm hồn mình rồi.

Xin cậu nhớ rõ, tôi là tình yêu của cậu.

—— nhớ rõ

Chương 6

Tề Việt ngồi trên hành lang bệnh viện, lật tới lật lui cái điện thoại.

Tôi và Lưu Tầm đứng bên cạnh.

“Người nhà đâu?” Bác sĩ mở cửa.

Tề Việt nhú mày, lạnh mặt tiếp tục xoay điện thoại.

Lưu Tầm đi lên, gật đầu với bác sĩ, “Bác sĩ, tôi là anh trai của cậu ấy.”

“Ừm, bị thương không nghiêm trọng nhưng chảy máu khá nhiều. May là không trúng mắt nếu không với lực đánh như vậy, có thể dẫn tới bị mù.”

Thân hình Tề Việt run lên.

“Nhưng...” Bác sĩ nhìn chúng tôi rồi bảo, “Em trai anh ăn uống không đầy đủ chất dinh dưỡng, còn bị thiếu máu, về sau nhớ chú ý nhiều một chút.”

Bác sĩ nói xong thì đi vào, Lưu Tầm dẫn Dư Phi đi ra, tôi hoảng sợ.

Trên đầu Dư Phi là một vòng băng gạc thật lớn, nhìn rất buồn cười, giống như xác ướp vậy.

Sắc mặt vì mất máu mà trắng xanh.

“Anh à, em không sao đâu mà, anh đừng nghe bác sĩ nói.”

Dư Phi cười nhợt nhạt với tôi.

Tôi gật đầu, “Em đi được không? Hay anh cõng em...”

Tôi còn chưa nói xong, Tề Việt đã cướp lấy Dư Phi trong tay Lưu Tầm cõng lên rồi.

Tính tình thì thô bạo mà động tác lại phi thường ôn nhu.

“Chuyện kia, thật xin lỗi.” Thanh âm Tề Việt rất nhỏ, Dư Phi bối rối xua tay trên lưng cậu ta, “Không sao, không có gì mà...”

“Đừng lộn xộn!” Tề Việt la lên, sau đó cõng Dư Phi đi ra ngoài.

“Cậu điên rồi!” Lưu Tầm bước nhanh về phía trước, “Cậu cõng em ấy ra ngoài như vậy, lỡ bị người ta phát hiện thì sao, cậu không nghĩ đến hậu quả chút nào sao?!”

Tề Việt dừng bước, trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt cứ như một con sói nhỏ bị thương, điên

cuồng muốn cắn xé mọi vật xung quanh.

Tôi thấy đau lòng, tóm Dư Phi về, “Quên đi, nếu vậy cứ để Tiểu Phi ở lại bệnh viện hai ngày, còn đám phóng viên bên ngoài thì để Lưu Tầm ra đỡ đạn.”

“Tôi biết xử lý thế nào, Dương Trần, cậu và Tề Việt dùng cửa sau ra ngoài nhé.”

Tôi gật đầu kéo Tề Việt đi, cậu ta lại không nhúc nhích, trừng mắt nhìn tôi rồi nói, “Tôi ở đây chăm sóc cậu ấy, dù sao tiếng tăm của tôi cũng không bằng các anh, không sợ bị nhận ra.”

Nói xong, ôm lấy Dư Phi mà đi.

Lưu Tầm nhìn tôi rồi bất đắc dĩ thở dài.

“Cậu ta vẫn làm theo cảm tính như vậy.”

Tôi ừ một tiếng, cúi đầu không nói gì.

“Dương Trần, tôi liên lạc với đạo diễn của Tiểu Phi trước, với tình hình hiện tại của Tiểu Phi khẳng định không quay tiếp được. Còn người đại diện của cậu ấy vẫn chưa biết chuyện cậu ấy bị thương nữa, những người khác đều phải tiếp cho tốt, đừng để xảy ra tin đồn thất thiệt.”

Nói xong, hắn xoay người rồi đi, đi vài bước lại dừng lại, trở về cầm lấy tay tôi.

“Đêm nay ở nhà chờ tôi, có việc tôi muốn nói với cậu.”

Tôi nhìn theo bóng dáng vội vội vàng vàng của hắn, trong lòng đau đớn.

Nhiều năm như vậy, mỗi lần có chuyện không may đều do một mình hắn cáng đáng, ứng phó với công ty, ứng phó với người đại diện, ứng phó giới truyền thông, ứng phó fan hâm mộ, chẳng lẽ hắn không thấy mệt sao?

Tôi đi cửa sau về nhà, lúc đi ngang qua siêu thị tiện thể mua rất nhiều đồ ăn, cà chua mà Lưu Tầm thích, cà rốt cho Dư Phi.

Kỳ thật có nhiều chuyện không cần phải ghi nhớ, chỉ cần hồi tưởng lại thì tự nhiên nó sẽ bung ra từ nơi sâu kín nào đó trong trí nhớ của mình.

Lúc ngang qua dãy kệ xếp đầy mì gói, thấy nhãn hiệu mà Lưu Tầm thích ăn, lại vươn tay ra lấy, nghĩ nghĩ rồi lại rút về.

Có lẽ, hắn không còn ăn loại này nữa rồi.

Trong lời bài hát, hắn nói nhớ món mì mà tôi nấu cho, cái tên ngọc này, lúc đó cả ngày chúng tôi chỉ ăn mỗi mì gói, vất vả biết bao nhiêu.

Khi đó mới debut, chụp hình, quay album, bận bịu tất bật đến cả cơm ngon cũng không ăn được. Cơm hộp và mì trở thành món chính mỗi ngày, chỉ lúc quay về ký túc xá, mới ăn cơm thật ngon được, nhưng lúc đó thì sức lực đâu mà đi, cho nên đành về nhà mì gói thẳng tiến mà thôi.

Đôi khi tôi cũng không hiểu được, làm sao mà tôi sống được qua khoảng thời gian vất vả kia nhỉ?

Có một câu nói rất hay, ngôi sao nào càng bận rộn thì thể hiện họ càng nổi tiếng.

Nếu rảnh rỗi giống tôi bây giờ, hay nói cách khác, thời của tôi đã qua, thì rất ít người có thể nhớ rõ tôi được.

Khi đó chúng tôi, vì còn trẻ, vì có khát vọng, nên cho dù bận rộn cách nào đi chăng nữa cũng thấy hạnh phúc.

Hoặc còn bởi vì nguyên nhân nữa, vì bên cạnh có Lưu Tầm, Tề Việt, Dư Phi.

Có cả ba người đó vất vả bên tôi, cho nên bận rộn mấy cũng không thấy vất vả.

Bây giờ cô đơn một mình, tôi đã không còn ăn mì vô nữa rồi.

Lúc đó có đồ ăn ngon là cướp với Lưu Tầm, vui vẻ vô cùng.

Khi về đến nhà, tôi đã thấy Tề Việt đứng trước cửa.

Tôi ngẩn người, “Không phải cậu ở lại bệnh viện chăm sóc Dư Phi sao?”

Cậu ta hung hăng đá cánh cửa cái rầm, “Cậu ấy bị người đại diện mang đi rồi.”

Tôi thấy hai mắt cậu ta đỏ ngầu, không nói gì nữa.

“Dương Trần, thật ra tôi không phải bị ngưng hoạt động, anh biết không?”

Tôi gật đầu, im lặng nghe cậu ấy nói tiếp.

“Ông chủ nói, gã có thể giúp tôi nổi tiếng.”

“Chỉ cần tôi lên giường với gã ta.”

Tôi ngẩn người, nắm tay, tận lực làm bản thân bình tĩnh.

“Cậu đáp ứng ông ta rồi sao?”

“Tôi cho gã một quyền đi đòi nhà ma rồi đá gã xuống giường mà trốn thoát, gã ta mập như heo mà đòi tôi tiến vào mộng gã á, đúng là mẹ nó ghê tởm quá mà!” Tề Việt cúi đầu, sợi tóc mềm mại rũ xuống che khuất đi ánh mắt, nhưng tôi có thể nhìn thấy ý cười lạnh lùng của cậu ấy nơi khóe miệng.

Kỳ thật ánh mắt của cậu ấy là đẹp đẽ nhất trong bốn đứa chúng tôi.

“Vậy cậu định làm sao?” Tôi thở dài, hiện giờ ông chủ của cậu ta là Mộng Áo, đặc tội ông chủ của Mộng Áo, hậu quả chỉ dùng một từ là hình hung được, đó là chết không có chỗ chôn.

“Tôi muốn hủy hợp đồng với Mộng Áo nên cuối tuần sẽ ra tòa.”

“Cậu sẽ bại.” Tôi nói thật chắc chắn.

“Tôi biết.” Ánh mắt cậu ấy ảm đạm, “Nhưng bắt tôi làm loại chuyện này thật sự là tôi không làm được, từ khi ở với cùng Dư Phi, tôi không còn chạm qua bất cứ ai khác, mẹ nó tôi cấm dục là vì ai kia chứ?” Dừng lại một chút, nhẹ nhàng cười, “Dư Phi, đúng là đứa trẻ phụ từ từ hiếu mà.”

Chúng tôi đứng trước cửa ngáy ngốc hồi lâu, sau đó cậu ấy đột nhiên bảo, “Anh, anh nói em có phải là rất ngu không.”

Tôi không nói gì, cậu ấy tiếp tục than thở, “Em còn kiên trì làm gì nữa, cậu ấy vốn đã... không còn yêu em nữa rồi.”

Cậu ấy rất ít khi gọi tôi là anh.

Bốn năm trước, khi mẹ cậu ấy qua đời, cậu ấy gọi anh, sau đó ôm tôi khóc suốt tối.

Lúc cậu ấy khó chịu, cần một người để nói hết những điều trong lòng, người ấy cũng là tôi.

Chương 7

Tôi và Tề Việt cùng vào nhà, ngồi trên ghế sa lon.

Cậu ấy kêu tôi mở máy tính ra, vào diễn đàn Giác mộng ban đầu, sau đó mở bài post Phía sau phồn hoa kia ra.

Tựa như lật lại vết thương của mình vậy.

“Hôm nay là buổi họp fan đầu tiên của chúng tôi, cả bốn đều rất hưng phấn. Lúc kí tên, tay Tề Việt còn run lên. Áo Lưu Tầm thì nhuốm đầy mồ hôi. Tôi và Dư Phi thì ngược lại, rất bình tĩnh, Dư Phi cười rạng rỡ, tôi cũng cười, nhưng mặt hơi cứng ngắc.

Xong rồi, người đại diện cho chúng tôi một ngày nghỉ, Lưu Tầm lái xe đưa chúng tôi đi quán bar, uống rượu túy lúy, đến lúc về cứ như mấy tên ngốc nằm trên đất ngây ngô cười.

Tề Việt và Dư Phi nằm gần nhau, đột nhiên cậu ta xoay người, hôn lên môi của cậu ấy. Dư Phi cứ như kẻ ngốc ngây người, mặc cho Tề Việt chụt một cái trên mặt.

Hôn xong, Tề Việt lại chẳng trách nhiệm gì mà ngã lăn ra đất ngủ, để lại Dư Phi nhìn tôi cười.

Dư Phi biết tôi không say.”

“Thật ra tôi cũng không say.” Tề Việt chỉ vào dòng chữ nhỏ trên màn hình máy tính, rồi cười đến khoa trương, “Tôi rất muốn hôn cậu ấy, sau đó thì hôn thôi, sau lại sợ hãi, cho nên giả vờ là mình say.”

“Haha.” Tôi cười cười, “Cậu giả vờ giỏi lắm, tại tôi đều nghĩ cậu say rồi nên xem cậu ấy như xương sườn mà gặm.”

Cậu ta thản nhiên liếc mắt nhìn tôi, uống một hớp rồi lại nói tiếp: “Nếu lúc ấy người tôi hôn là Lưu Tầm, chắc chắn anh ta sẽ đâm một quyền cho tôi té ngã.”

“Nếu là anh, anh nhất định sẽ nghiêm mặt mà bảo, nháo chưa đủ sao? Nháo đủ rồi thì cút đi.”

“Nhưng mà Dư Phi, anh biết cậu ấy phản ứng gì không? Cậu ấy nói, Tề Việt buông ra, tôi không phải xương sườn. Hahaha, buồn cười chết được.”

Tôi nhìn thấy nước mắt trong mắt Tề Việt, vỗ nhẹ bả vai cậu ấy.

Chuyện này chẳng có gì buồn cười.

Tôi biết cảm giác của cậu ta, cậu ta tình nguyện để Dư Phi tức giận với mình, cũng không

muốn Dư Phi làm như không có việc gì, không quan tâm đến hành động của cậu ấy, mà cậu ấy lại lần lần nổi lên cứ hờn như thế, có khi cả trên giường.

“Cậu ấy thật sự rất hoang mang.” Tề Việt ngừng cười, ngẩng đầu lên để nước mắt không chảy ra, “Vô số lần tôi uống say về cường hôn cậu ấy, cậu ấy đều tha thứ tất cả, cậu ấy cho rằng tôi say thật hay sao? Sao cậu ấy có thể ngu ngốc như vậy chứ.”

“Cậu ấy quá ngốc nên... Tôi không biết rốt cuộc là tôi lừa cậu ấy hay là đang lừa chính mình nữa.”

“Có đôi khi tôi rất hoài nghi, tại sao ông trời lại để chúng ta ở bên nhau.”

“Lưu Tầm, anh ta rất phong độ, rất bản lĩnh, trọng tình cảm.”

“Tuy tôi lúc nào cũng cãi nhau với anh ta nhưng thật ra, trong lòng tôi vẫn luôn yêu kính anh ấy, thậm chí có thể nói là sùng bái. Anh ta rất kiêu ngạo, nhưng anh ta có vốn để kiêu ngạo, khí khái quân lâm thiên hạ ấy, ngay cả tôi cũng không thể không khâm phục.”

“Còn Dư Phi, cậu ta là một đứa ngốc chính hiệu, ngốc đến nỗi làm tôi muốn khi dễ, muốn hung hăng chà đạp cậu ấy, nhưng mặt khác tôi lại muốn ôm cậu ấy vào lòng, cậu ấy làm tôi yên tâm, thanh thản trong vòng xoay giải trí điên đảo này.”

“Còn anh thì, lúc tôi vui vẻ nhất hay khó khăn nhất, người đầu tiên tôi nghĩ đến là anh, có điều gì trong lòng muốn thổ lộ đều muốn nói cho anh biết. Anh vẫn luôn im lặng lắng nghe, rồi như một người anh cả chụp lấy cả vai tôi.”

Tề Việt đột nhiên nghiêng đầu sang hướng khác, ánh mắt đen thẫm lay láy nhìn vào tôi.

“Nhưng anh có biết, anh không giống như những người khác, thậm chí anh làm tôi hoài nghi thật ra anh có phải không có tim hay không.”

Cậu ta xoay người ra ngoài, tôi nhẹ nhàng cười.

Trong bốn chúng tôi, người bình tĩnh cơ trí nhất là Lưu Tầm.

Nóng nảy nhất, nhưng tâm hồn nhạy cảm nhất là Tề Việt.

Đơn thuần thiện lương nhất là Dư Phi.

Còn vô tình nhất, có lẽ là tôi.

Tôi từng lo lắng rất nhiều về chuyện này, rốt cuộc tôi có vai trò gì trong nhóm? Tình cảm mà tôi dành cho bọn họ là như thế nào?

Tại sao ngày giải tán ấy, Lưu Tầm liều mạng hút thuốc, Tề Việt đập vỡ đồ điên cuồng, Dư Phi khóc thảm thiết, mà tôi vẫn còn giữ được tỉnh táo để dọn dẹp hành lý cho mỗi người, đặt chỉnh tề trước cửa, từng bước từng bước đẩy bọn họ ra ngoài cái nhà trọ mà chúng tôi đã sống

chung với nhau bốn năm.

Tôi có khổ sở không? Có, tôi có khổ sở.

Nhưng nỗi khổ sở của tôi được đặt ở trong lòng, không ai biết không ai hay.

Lúc ba bọn họ đi rồi, tôi cứ gọi mãi tên ba người đó trong căn phòng trống vắng, gọi mãi cho đến khi thiếp đi, tỉnh lại rồi vẫn còn gọi.

Lưu Tâm, Tề Việt, Dư Phi.

Các cậu đều hạnh phúc hơn tôi.

Chương 8

“Tiểu Phi, tôi đã về rồi, rót cho tôi chén trà đi.”

“Tiểu Phi, tôi mệt quá à, bóp chân cho tôi đi, lên trên chút nữa, sao lại lùi về, sợ cái gì chứ?”

“Tiểu Phi, nào, trải giường ngủ, một chăn một giường là đủ rồi, hai cái đệm trải của cậu không phải bị tôi ném hết rồi sao...”

Khi ấy chúng tôi mới hai mươi vẫn còn ngây thơ, Tề Việt bộ dạng như thái thượng hoàng ngồi dựa vào ghế sa lon, sai bảo Dư Phi ngược xuôi làm việc này việc kia, hưởng thụ nhìn vẻ mặt khả ái đồ bưng không biết là vì bận rộn hay vì thẹn thùng của Dư Phi nữa.

Tôi và Lưu Tầm thì yên lặng ngồi bên xem kịch vui, Lưu Tầm rất thích ôm tôi từ phía sau, loại ôm này làm người ta thấy ấm áp mà tri kỷ.

Có một lần sau khi họp mặt fan, Lưu Tầm về nhà, tôi mang khẩu trang đeo kính râm, đi dạo trên đường một chút, nghĩ thầm, không biết có fan nào nhận ra mình mà xin kí tên hay không, ai ngờ đi rồi mới biết chẳng có ai thèm ngó ngang đến mình cả.

Thấy không khí có vẻ không thích hợp, đèn trong phòng khách vẫn sáng, nhưng lại không có ai, phòng của Tề Việt thì tỏa ra ánh sáng yếu ớt, tôi tò mò đi qua, lại bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Hai chân Dư Phi được đặt trên vai Tề Việt, Tề Việt thì đang điên cuồng tiến vào, Dư Phi ngập nước mắt, không ngừng kêu đau.

Tề Việt tính tình vẫn cực kì thô bạo như vậy, động tác điên cuồng, nhưng thanh âm lại dịu dàng ôn nhu., “Đừng sợ nào, thả lỏng ra, ngoan.”

Giống như muốn xoa dịu trẻ con, thỉnh thoảng còn hôn Dư Phi mấy cái.

Không phải vì tôi muốn nhìn cảnh xuân tươi đẹp của hai người này mà chỉ vì quá mức kinh động, không biết nhắc chân ra sao, đành phải đứng lại mà ngắm nhìn.

Cho đến khi hai người đạt được cao trào rồi, Tề Việt dừng lại, lúc này dường như cậu ta mới để ý có một ánh mắt khác thường, bất ngờ quay đầu lại, hung tợn nhìn tôi.

“Anh đứng đó làm gì?”

Tôi xấu hổ sờ mũi, “Tôi vô tình đi ngang qua thôi...”

Còn chưa nói xong, Dư Phi đã cuống quýt xấu hổ chui tọt vào trong chăn rồi.

Nhưng Tề Việt vẫn cứ kiêu ngạo ngông nghênh như cũ, nhếch mày lên với tôi, “Tôi và cậu ấy đã sớm lên giường lâu rồi, anh đừng quá kinh ngạc, bây giờ thời đại phát triển thế nào rồi, kiểu quan hệ trong sáng tay trong tay ngày thơ ấu của anh và Lưu Tầm sớm đã không còn nữa, bây giờ là phải đánh nhanh thắng nhanh biết chưa?”

Tôi cảm thấy thảo luận vấn đề này với khi cậu ta tràn trề như vậy thật sự không hay tí nào, đành phải ừ một tiếng, thay hai người đóng cửa lại, chạy đến phòng mình ngủ.

Lúc đó quả thật tôi và Lưu Tầm vẫn còn trong giai đoạn tay trong tay, Lưu Tầm sợ tôi không thích ứng được, nên vẫn nhẫn nhịn không thực hiện bước cuối cùng.

Nhưng một đêm nọ, tôi nằm mơ, mơ thấy tôi và Lưu Tầm làm chuyện đó, ngày hôm sau tỉnh lại, mặt tôi đỏ hồng như con cua bị hấp ý, lúc ngồi ăn cơm cùng nhau, Tề Việt nhìn tôi cười xấu xa đầy ý vị, Dư Phi thì cúi đầu xuống sàn nhà, nhưng Lưu Tầm lại không có phản ứng gì, chỉ đột nhiên nghiêm túc bảo, “Hôm nay còn phải trình diễn nữa, hai người các cậu lại đây tập với tôi.”

Dứt lời thì gọi điện cho người đại diện, Tề Việt sau lưng mắng hần là đồ ngu ngốc.

Từ đó về sau, Dư Phi không dám nhìn thẳng tôi suốt một tháng, thậm chí lúc phỏng vấn cần hỗ trợ nhau cũng tránh không tiếp xúc với tôi và Tề Việt, còn thân thân mật mật trốn bên cạnh Lưu Tầm nữa chứ.

Tề Việt dâm chưa dồn lên não, lúc quay về nhà trọ, hung hăng hôn lấy hôn để Dư Phi trước mặt Lưu Tầm, đến khi hôn đến đầu choáng mắt hoa thì đặc ý nhìn Lưu Tầm khiêu khích.

Lưu Tầm thản nhiên nhìn bọn họ, sau lại nói:

“Dương Trần à, tôi đói bụng rồi, cậu chở tôi đi ăn đi.”

Những người đã từng thân mật với nhau như thế, mà bây giờ đối mặt với nhau lại không nói một câu nào.

Băng gạc trên đầu Dư Phi vẫn chưa gỡ xuống, đáng vẻ bôi rồi, tay cũng không biết để thế nào.

Tề Việt ngồi trước mặt cậu ấy, buồn chán ăn đậu phộng, rộp rộp từng viên nghe rất rõ ràng.

Thật lâu sau, Dư Phi mới khẽ khàng bảo, “Thương thế của em không sao cả mà...”

“Em sao lại không cẩn thận như vậy.” Tề Việt vẻ xem thường, nghiêm nhiên trưng ra giọng đầy giáo huấn: “Nhìn bộ dạng yếu ớt của em kìa, sao chiếu cố vợ với con được chứ, buồn cười quá.”

Không khí im lặng làm người ta xấu hổ kéo dài được một lúc, Lưu Tầm bỗng lên tiếng:

Tiểu Phi, chuyện em ly hôn giới truyền thông vẫn chưa biết phải không.”

Hai người đó lại bắt đầu trạng thái nói chuyện mà không để ý đến ai hỏi trước, xem tôi và Lưu Tầm như không khí.

“Tiểu Dục đâu?”

“Đề ở nhà bà ngoại rồi, em tính qua ít ngày sẽ đón nó về.”

Tề Việt đột nhiên phun ra một câu: “Đón cái gì, mẹ nó vẫn chưa chết mà.”

Người này đúng là nóng nảy ác mồm ác miệng, thật muốn đánh cậu ta từ lâu rồi, Lưu Tầm nhìn sang tôi, bắt đầu dĩ mím cười.

Dư Phi khẽ khàng: “Tuy không phải con em, nhưng mà ở cùng nhau một thời gian rồi cũng sinh cảm tình mà...”

“Rầm” một cái, Tề Việt đặt cái chén thật mạnh lên bàn.

“Cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa coi.”

Thấy Dư Phi sợ run người, tôi không nở nhẫn tâm, Lưu Tầm thì khoanh tay trước ngực xem kịch vui, thật ra tôi cũng chỉ im lặng không nói lời nào.

Tề Việt và Lưu Tầm cãi nhau sẽ dẫn đến động tay động chân, nhưng với Dư Phi, cậu ta lại không nở ra tay.

Lúc trước Dư Phi lấy vợ, khi gửi thiệp mời đến, Tề Việt cũng chẳng mắng cậu ấy đến một câu, chỉ là im lặng nhận lấy rồi chúc mừng. Lúc cậu ấy đi rồi, mới đập một quyền vào chậu cá vàng, máu chảy ròng ròng trên tay, sau đó xé thiệp mời ra thành từng mảnh nhỏ ném vào bồn cầu.

Mà lúc này đây, Tề Việt bạo liệt tựa như đang bốc lửa. hai nắm tay khép chặt, giống như đã đến cực hạn rồi.

“Cậu nói rõ cho tôi biết, sao lại không phải là con của cậu?”

Dư Phi nuốt nước miếng, “Cô ấy... sau khi có bầu thì muốn tìm một người cha cho đứa con, lúc ấy em bị người nhà bắt phải kết hôn, cho nên tại em mới giả vờ kết hôn để tránh rắc rối, sau đó người yêu của cô ấy trở về, hiểu lầm của hai người cũng được giải quyết, nên tại em ly hôn...”

“Cậu bị ngu hay sao thế hả?”

Bị Tề Việt tức giận cắt ngang lời nói, sắc mặt Dư Phi trắng bệch, hai tay nắm chặt cái chén.

Tề Việt yên lặng chốc lát, mới nói: “Đừng nói rằng cậu yêu tôi nên không có cảm giác với nữ nhân.”

Dư Phi cắn môi, nhìn tôi cầu cứu, tôi ho nhẹ một tiếng, “Vết thương của tiểu Phi còn chưa lành, phải nghỉ ngơi sớm...”

“Nói đi, bây giờ hai mặt một lời nói cho rõ ràng, cậu nghĩ mình có thể trốn cả đời sao?” Tôi lại bị tên Tề Việt thô bạo này cắt lời.

Dư Phi im lặng một lúc lâu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Anh nói rất đúng, sau khi bên anh, em không còn có cảm giác với nữ nhân nữa, cả ngày lẫn đêm đều mong nhớ đến anh, cho dù là nam nhân cũng không thể lên giường với nữ nhân được, chỉ có cảm giác với mỗi mình anh thôi, anh đã hài lòng chưa?”

Thanh âm bình tĩnh tựa như lúc nói lời chia tay chúng tôi lúc trước, giọt nước từ khóe mắt nhẹ nhàng chảy xuống.

“Anh còn muốn bức em đến mức nào nữa, Tề Việt.”

Tề Việt im lặng không nói gì, tôi với Lưu Tầm hai mặt nhìn nhau.

Dư Phi nhẹ nhàng đứng lên, muốn trở về phòng, lại bị Tề Việt kéo lại.

“Anh yêu em.”

Dư Phi dừng bước, thân người điên cuồng run rẩy.

Tề Việt đứng dậy, dùng sức lay người cậu, dùng ánh mắt dữ tợn như muốn giết người nhìn mà nói: “Tôi, mẹ nó, tôi còn nghĩ rằng cậu không yêu tôi mới kết hôn với người phụ nữ khác, khổ sở đau đớn suốt bốn năm năm, suốt ngày tự sướng với ảnh của cậu, cậu ngu ngốc hay sao mà không giải thích rõ ràng chứ, đầu cậu bị nhét cái gì sao?”

Nghe cậu ta nói câu cuối cùng tôi muốn bật cười, mắt nhìn sang Lưu Tầm, anh ta cũng đang nhin cười không ra tiếng, còn Dư Phi bị cậu ta mắng thì mặt đỏ cả lên.

“Mỗi lần em muốn liên lạc với anh, anh đều bảo là Tề Việt đã chết, đi đốt vàng mã cho anh ta đi... Trong lòng em rất đau đớn, rất khổ sở, cho nên...” Dư Phi gục đầu xuống, vẻ mặt như bị dằn xé đau đớn không chịu được.

Tôi nghĩ hai người chắc sắp làm cái chuyện trẻ em không xem nhìn rồi, nháy mắt với Lưu Tầm để đi vào phòng bếp.

Lúc nào cũng vậy hết á, khi hai người bọn họ bắt đầu với nhau là tôi phải kéo Lưu Tầm chạy vào nhà bếp, rốt cuộc đây là nhà tôi hay nhà của Tề Việt hả?

Chương 9

Từ ban công ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài, bỗng nhiên tôi thấy hoài niệm, khi còn trẻ, tôi và Lưu Tầm cũng hay ôm nhau nhìn cảnh đêm như vậy, mỗi khi đi về cả người mệt mỏi, nhưng chỉ cần ở bên cạnh hắn, nhìn cảnh đêm chán phèo kia thì tôi đã tan biến hết mọi mệt mỏi.

“Dương Trần, hôm đó anh nói khi trở về có việc muốn nói với em, thật ra là muốn giải thích chân tướng chuyện năm đó, em có muốn nghe không?”

Lưu Tầm đứng trên ban công, mở cửa sổ ra, gió thổi tung những sợi tóc của hắn, lộ ra khuôn mặt điển trai nhìn nghiêng.

Tôi cười khẽ, “Có phải chuyện chúng ta bị giám đốc phát hiện không?”

“Em đoán đúng rồi.” Lưu Tầm khe khẽ thở dài, “Lúc ấy A Việt và Tiểu Phi gây rắc rối, hoàn cảnh của tiểu Phi rất khó khăn, chuyện của em ấy bị người nhà biết được, bà nội em ấy suýt đuổi em ấy ra khỏi nhà...”

“Cái gì?” Tôi khiếp sợ, gây rắc rối lớn đến nông nổi như vậy mà tôi và Tề Việt lại không hề hay biết?

Tôi trầm mặt một lát rồi hỏi: “Những chuyện này có phải do gã kia giờ trò quỷ không?”

“Phải, kẻ đó lòng dạ vẫn độc ác như trước.” Lưu Tầm nói rất đúng về ông chủ của Tinh Công Hán, trẻ tuổi đầy hứa hẹn, bồi dưỡng huấn luyện ra một nhóm những ngôi sao nổi tiếng, cay nghiệt vô tình, bụng dạ nham hiểm, gã không coi những ngôi sao là người mà chỉ như một thứ công cụ kiếm tiền không hơn không kém.

Điều kiện để ký hợp đồng với Tinh Công Hán vô cùng hà khắc, nhưng vẫn có nhiều người nguyện ý ký bản hợp đồng bất công này vì ký vào Tinh Công Hán, hết như bạn đang đi trên một cây cầu độc mộc, một bên là cảnh huy hoàng tiếng tăm, một bên là đầm sâu vạn trượng vạn kiếp bất phục.

“Gã đưa ra điều kiện gì với anh?” Tôi khẽ hỏi.

“Gã đề nghị em lui vào hậu đài viết lời, còn Tiểu Phi thì tiến vào giới điện ảnh và truyền hình, nhóm Tàn Mộng vẫn tiếp tục giữ lại nhưng cho hai người khác vào thay thế.”

“Vậy anh nói sao?”

“Anh bảo, vậy cứ giải tán đi, không có Dương Trần và Dư Phi, sự tồn tại của Tàn Mộng cũng không còn quan trọng nữa.” Lưu Tầm dừng một chút, quay đầu lại mỉm cười ôn nhu với tôi: “Anh và tiểu Phi phải tiếp tục hợp đồng mười năm bán mình cho gã ta, gã mới đồng ý.”

Đương nhiên rồi, lúc ấy khả năng của Lưu Tầm rất lớn, cho dù solo cũng có đủ bản lĩnh chiếm lĩnh một khu vực lớn.

“Gã ta thật ra muốn em thân bại danh liệt phải không.” Tôi mỉm cười, Lưu Tầm vẫn không đành lòng nói ra sự thật, vốn có nhiều chuyện tôi thấu hiểu còn hơn hẳn.

Trước khi giải tán, gã đã hẹn tôi ra, gã cho tôi hai con đường, một là làm tình nhân lên giường với gã, nhóm chúng tôi bình yên vô sự mà tiếp tục, hai là tiết lộ cho thế giới biết tin tức này, khiến cả nhóm thân bại danh liệt.

Nếu lúc ấy tôi rời bỏ tôn nghiêm, nhắm mắt coi như bị chó cắn một cái thôi, đồng ý làm tình nhân mặt rệp cho gã thì có lẽ sẽ không có những chuyện sau này.

Không có fan hâm mộ khóc thảm thiết, không có Tề Việt vì say rượu mà suýt nữa chết đuối trong phòng tắm, không có Dư Phi bị người nhà bức đến đường cùng, cũng không có Lưu Tầm mệt mỏi vất vả ứng phó với giới truyền thông mà phải nhập viện.

Chính tôi là nguyên nhân của tất cả, nhưng cho đến tận bây giờ tôi cũng chưa bao giờ hối hận qua.

Có lẽ bởi vì tôi là một kẻ ích kỉ, không muốn tình yêu giữa mình và Lưu Tầm có một chút vết nhơ nào, vòng giải trí quần quanh này đã đầy những thứ nhơ nhuốc không chịu nổi rồi, vậy nên, tình yêu của chúng tôi cũng không cần phải dơ bẩn như thế.

Tề Việt nói đúng, tôi không chỉ ích kỉ mà còn là một kẻ vô tình nữa.

Tôi không có kiểu phong độ vĩ đại vì người khác hy sinh bản thân mình, cho nên những năm gần đây, trong bọn họ, một người là ca thần, một người là ngôi sao điện ảnh, người kia sang Hongkong quay album, một mình tôi bình thản ở nhà, cả ngày xem các tiết mục giải trí của bọn họ rồi nhẹ nhàng mỉm cười.

Xem Lưu Tầm, Tề Việt rời Dư Phi của nhóm tôi này, bây giờ họ sống tốt biết bao.

“Dương Trần, em không cần áy náy, chuyện năm đó gã có kể lại cho anh.” Lưu Tầm nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay của tôi, “Gã còn bảo nguyên tắc của em làm gã rất kính nể, kỳ thật, cho dù lúc ấy em đồng ý với điều kiện của gã thì giấy cũng không gói được lửa.”

Tôi cười cười, không nói gì.

Những năm tháng theo chân bọn họ cùng nhau dốc sức làm việc, mỗi ngày đều vô cùng vất vả, nhưng cũng vô cùng hạnh phúc.

Nếu tình cảm của chúng tôi không vượt qua giới hạn, nếu bốn chúng tôi vẫn là những người bạn tốt.

Khi chạy đông chạy tây, ngày nghỉ hay lễ có lẽ chúng tôi cũng gọi điện hỏi thăm nhau một

tiếng.

Nhưng tình yêu lại giống như một con mãnh thú muốn lao ra khỏi lồng, không thể ngăn cản, khi đã cắn xé tạo nên vết thương cho từng người rồi, cũng không cách nào quay trở lại như cũ.

“Dương Trần, anh đã quyết định từ bỏ.”

Câu nói của Lưu Tâm kéo tôi trở lại, tôi kinh ngạc: “Tại sao?”

“Đến kỳ hạn hiệp ước mười năm thì anh cũng tìm được điều mà anh quý trọng.” Hấn nói với tôi, khẽ cười: “Lúc còn trẻ, đầy tham vọng, muốn đứng trên đỉnh cao của giới âm nhạc, muốn mỗi một album đều bán chạy, thậm chí từng góc phố con hẻm đều phát ra giọng hát của chúng ta.” Dừng một chút, lại nói: “Nhưng bây giờ, anh đột nhiên thấy mệt mỏi vô cùng, cả ngày giả vờ tươi cười trước máy quay, chẳng nhớ được lúc mình vui vẻ thật sự là khi nào.”

Hấn vươn một bàn tay tới, vòng qua vai tôi, tay kia thì nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi, mười ngón đan lẫn vào nhau.

“Lúc bốn chúng ta lập thành một nhóm, tên là Tâm Mộng, anh nghĩ đoạt được giải ca thần là giấc mơ lớn nhất của mình rồi, nhưng lúc đứng trên bục nhận giải lại không hề thấy vui vẻ chút nào, em biết tại sao không?”

Tôi yên lặng, không nói.

Hấn nhẹ cười, nhìn thẳng vào tôi, “Vì bên cạnh anh, không có em.”

Chương 10

Nếu có một ngày cậu quên tôi, thì tôi biết làm gì bây giờ.

Cậu phải nhớ rõ, nhất định đó chỉ là giả vờ mà thôi, thật ra tôi đã khắc cậu vào nơi sâu nhất của tâm hồn mình rồi.

Xin cậu nhớ rõ, tôi là tình yêu của cậu.

Những lời này là ai nói tôi cũng không nhớ, có thể là Lưu Tầm, cũng có thể là Tề Việt.

Giải tán, kết hôn, solo, thoái ẩn...

Lúc tin tức kinh thiên động địa này tung ra, tôi ngồi đợi trong ký túc xá, mở volume TV đến mức lớn nhất.

Lần cuối cùng tôi rời khỏi, lúc đi ra, ngoại trừ hành lý, tôi chỉ mang theo một chiếc đồng hồ loveyouforever, vì đã cũ, nên mặt bên ngoài như muốn rớt ra.

Đó là quà của fanclub đầu tiên của nhóm tôi, Giác Mơng Ban Đầu, đã góp tiền để mua tặng cho mỗi người một cái, chúc chúng tôi bên nhau vĩnh viễn.

Tôi còn nhớ rõ lúc ấy là Lưu Tầm tự tay đeo cho tôi, sau đó bị hư nên tôi mới bỏ vào trong ngăn kéo.

Hôm nay từ sớm tôi đã thức dậy, Lưu Tầm vẫn ôn nhu cười, chẳng nói gì, nhưng Tề Việt thì hoảng sợ trước bàn ăn cơm, “Có bệnh phải không, hư như vậy rồi mà anh còn giữ?”

Cậu ta và tiểu Phi đã hòa giải nên thần thái sáng láng. Tiểu Phi còn đang nằm trong chăn chưa bước ra khỏi giường được, tôi cảm thấy cậu ta thật không có nhân tính mà, vậy mà cũng hạ thủ với người bị bao thành xác ướp như vậy được...

Tề Việt ho nhẹ, “Tôi đưa đồ ăn cho em ấy.”

Sau đó cầm bánh mì sữa vào phòng.

Chờ cậu ta đi rồi, Lưu Tầm đột nhiên nói: “Đã lâu không ăn cơm với em, thói quen nhỏ của em vẫn chưa thay đổi nhỉ.”

Hắn khẽ mỉm cười, tôi cúi đầu mắt nhìn vụn bánh mì rớt đầy bàn, ngại ngùng.

Hắn vươn tay qua, ôn nhu phẩy những mẩu vụn bánh ở khóe miệng tôi xuống.

“Dương Trần, hôm sinh nhật của anh, chúng ta kết hôn nhé.”

“Vâng.”

Trả lời xong, ngẩng đầu lên, nhìn nhau cười.

Tôi chẳng quan tâm rụt rè hay không rụt rè, thậm chí trước lời cầu hôn của hắn, tôi cũng cảm thấy rất tự nhiên, giống như là nói, chúng ta uống cà phê nhé, bình thản như vậy.

Tôi hôm qua cả hai tựa người vào nhau, nói chuyện đến hơn nửa đêm, tôi sớm đã có dự cảm.

Có lẽ khi chúng ta đến một độ tuổi nhất định nào đó, sẽ không còn như tuổi đôi mươi, yêu mãnh liệt đến sống đến chết.

Mà là bình bình đạm đạm mà trôi qua, đó cũng là kết quả mà tôi mong muốn, còn những ngày đã qua vì hiểu lầm, vì mưu kế, hay vì tự trách mà cách xa nhau, nếu đã là quá khứ thì cứ để nó qua đi.

Bộ phim kia của Dư Phi cuối cùng vẫn bị nhỡ, vết thương trên đầu đã lành rồi, dấu hôn trên người lại giương nanh múa vuốt nhìn đến dọa người, cái tên Tề Việt lúc nào cũng kiêu ngạo tùy hứng như vậy, chắc chỉ có Dư Phi dụ ngoan mới chịu nổi cậu ta.

Đương nhiên trong bộ phim này cảnh hôn, thậm chí là cảnh lên giường có rất nhiều, Tề Việt vốn không muốn tiểu Phi diễn nữa.

Tề Việt là người thuộc phái hành động, lúc tôi còn đang tìm cơ hội thương lượng kế sách về sau thì cậu ta đã mang tiểu Phi vượt qua Thái Bình Dương tới ngoại quốc, sau đó gọi một cú điện quốc tế đường dài cho tôi, tự hào nói: “Tôi cắt đuôi đám theo dõi rồi, thành công đưa tiểu Phi ra nước ngoài, còn cái tên ông chủ chết tiệt kia á, cho gã gặp quỷ thôi.”

Tôi mỉm cười, đây đúng là phong cách làm việc của cậu ta, nhưng Dư Phi xem ra cũng rất cao hứng, giọng nói từ đầu dây bên kia kích động vô cùng: “Anh Dương Trần, em với Tề Việt bỏ trốn, chờ em xuôi rồi sẽ về gặp mấy anh!”

Vào lễ trao giải của giới nghệ sĩ, Lưu Tầm đạt được giải thưởng cao nhất mà ai cũng hướng tới, hắn mặc cái áo bành tô màu đen phong độ, đứng giữa sân khấu, cầm micro, giọng nói trầm âm chậm rãi trôi ra, giống như nhớ lại một khoảng thời gian chưa xót.

“Trước đây thật lâu, có một nhóm nhạc tên là Tầm Mộng, gồm bốn người, sống yêu thương lẫn nhau, bốn người từng sóng vai cùng đứng ở đây nhận giải thưởng, nhưng khi đó không phải giải thưởng này, đây cũng là điều tiếc nuối lớn nhất của họ. Hôm nay, tôi, Lưu Tầm đứng ở đây, để hoàn thành, giấc mộng ban đầu, của bốn chúng tôi.”

Hắn dừng một chút, ánh mắt nhìn thẳng về phía máy quay, “Trước kia, mỗi lần sinh nhật của mỗi người, ba người còn lại đều bàn bạc với nhau làm sao để người đó vui vẻ, ít nhất thì phải làm một cái bánh thật to, bên trên viết tên của chúng tôi, rồi lần lượt vây quanh cầm micro hát âm ỉ ca khúc trong album mới của mình, sau đó dùng bánh ngọt vẽ như diễn viên hí

khúc [1] nằm trên mặt đất uống bia, tuy hơi trẻ con nhưng thật sự... rất vui vẻ.”

“Hôm nay là ngày tròn mười năm từ khi Tầm Mộng thành lập, cũng là sinh nhật của Tầm Mộng, sinh nhật của bốn người chúng tôi, của fanclub. Qua truyền hình, tôi muốn nói với ba người bạn mà tôi yêu quý nhất, và các fan hâm mộ của chúng tôi vẫn còn duy trì đến hôm nay một lời, chúc mừng sinh nhật.”

“Về sau bốn chúng tôi tuy không thể ở bên nhau cả ngày như lúc trước nữa, nhưng chúng tôi, vĩnh viễn vẫn là những người anh em tốt nhất.”

“Tề Việt, Dư Phi, và Dương Trần.”

“Tôi yêu mọi người.”

Hắn đặt ngón trỏ nhẹ nhàng lên môi, sau đó mỉm cười, hướng đầu ngón tay về phía camera, làm động tác hôn gió.

Không khí trong hội trường nóng lên, fan hâm mộ nhiệt liệt hưởng ứng.

Sau đó Lưu Tầm tiêu sái xoay người, xuống bục, để lại một bóng dáng cao ngất cho mọi người.

Đó là lần cuối cùng hắn lộ diện trước giới truyền thông.

Ngày kế tiếp, tin Lưu Tầm rời khỏi giới âm nhạc giống như tiếng sét oanh động cả giới giải trí, lúc phóng viên vây trước cửa công ty hắn thì hắn lại đang nằm trên giường của tôi, mỉm cười xem Tây du kí, lại còn chặc miệng đánh giá, “Em nói xem trong Tây du kí, nếu để tiểu Phi của chúng ta diễn thì đóng vai nào sẽ hợp?” Thấy tôi không trả lời, hắn liền lẩm bẩm trong miệng: “Là con ngựa bạch long, vì da em ấy trắng nhách.”

Tôi không thèm đếm xỉa đến câu nói đó, tắt trang web đăng đầy lời bình luận về việc hắn rời đi, sau đó nhẹ giọng hỏi.

“Anh quyết định như vậy, không hỏi hận sao?”

“Hỏi hận, anh hỏi hận vì sao không hạ quyết tâm sớm hơn, mấy năm nay vì chờ đến kỳ hạn hết hợp đồng, em không biết anh phải đau khổ nén nhịn thế nào đâu.”

Trên mặt còn lộ vẻ mặt đầy chân thành, nhẹ nhàng ôm eo tôi, thuận thế đè người xuống.

Tôi tiếp tục nói: “Những lời ngày hôm qua anh nói thiệt là cảm động, nghe nói Tề Việt xem trực tiếp ở nước ngoài mà cảm động đến rơi nước mắt, vậy mà còn lớn tiếng mắng Lưu Tầm đồ căn bã, tiểu Phi ở bên cạnh vừa trợn mắt vừa cầm khăn đưa cậu ta.”

Lưu Tầm mỉm cười: “Muốn giữ hình tượng của mình trong lòng công chúng, nếu không để lại chuyện cảm động gì trước khi rời đi thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.” Vừa nói chuyện,

vừa nhanh chóng lột quần áo của tôi, tôi lắc eo phối hợp với động tác của hắn, hai tay nhẹ đặt trên vai hắn.

“Đúng rồi, chúc mừng sinh nhật.”

Hắn dừng tay lại, dịu dàng cười, “Chúng ta đã trải qua bốn lần sinh nhật cùng nhau rồi, sao lần nào em cũng nói có mỗi một câu chúc mừng sinh nhật, không có câu gì khác sao?”

“Em yêu anh.”

Hắn, cũng giống kẻ lòng dạ ngay thẳng chẳng biết thẹn thùng gì ráo như tôi, chẳng những không thấy mất hứng mà còn mỉm cười, lát sau, bờ môi nóng rực đã đè xuống.

“Anh cũng yêu em.”

Trước kia, khi còn trẻ, tôi từng có rất rất nhiều ước mơ, chẳng hạn như đứng đầu danh sách album có số lượng bán chạy nhất liên tục ba tuần, chẳng hạn như được chọn là ca sĩ được yêu thích nhất trong năm, hoặc giống như Lưu Tầm nói vậy, làm sao cho giọng hát của chúng tôi vang lên khắp cả nước.

Nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, mệt mỏi lâu như vậy.

Bây giờ tôi chỉ muốn cùng Lưu Tầm, trải qua từng lần sinh nhật bên nhau, rồi chậm rãi già đi.

Yêu anh, quý trọng từng ngày sống bên anh, cứ bình bình đạm đạm như vậy mà sống hết nửa đời còn lại, cho đến khi bạc đầu, răng rụng sạch trơn, rồi sẽ dùng cái giọng khàn khàn mà nói, Lưu Tầm, Dương Trần yêu anh, đời này không hối hận.

—

Chú thích

[1] *Diễn viên hí khúc*: diễn viên đóng vai có tính cách mạnh mẽ hoặc thô bạo. (Theo QT)

